

PEST, DECEMBER 6.

49. szám.

II. FÉLÉV. 1860.

Megjelenik e lap hetenkint egyszer : csütörtökön. Előfizetési díj : helyben félévre 1 frt 31 kr., s egész évre 2 frt 62 kr. anst. ér.; vidékre postán félévre 1 frt 66 kr., s egész évre 3 frt 32 kr. an. ér. Az előfizetési pénzek a Szent-István-Társulat ügynöki hivatalába (Lipót-utca, 8. sz.) bérmentesen, a lap szerkesztését illető levelek pedig a „Katholikus Néplap” szerkesztőségéhez (Pest, Képiró-utca, 4. sz.) intézendők.

A szent miséről.

(Folytatás.)

Krisztus Urunk az oltáron feláldozza magát 1-ször azért, hogy Istennek, mint Atyjának hódoljon, s őt imádja. Ha Istennek, a mi Urunknak, isteni felségéhez illőleg akarunk hódolni, azt csak ezen áldozat által tehetjük. Mert micsoda minden más imádás a teremtmények részéről, ha az Isten felségét tekintjük? Isten azoknál végtelenül többre méltó, s ha mindent megteszünk is, nem vagyunk képesek Istent illően tisztelni. Egyedül az új-szövetség áldozata oly hódolat, mely Istenhez legillőbb, mely által őt méltón tisztelhetjük: azért a szent mise a legtökéletesebb imádó-áldozat. — 2. Azért áldozza fel magát Krisztus, hogy mennyei Atyjától büneink bocsánatát megnyerje, s azokért eleget tegyen. Ez áldozat által kiengesztelve, adja az Ur a bűnbocsánat adományát s kegyelmét, a kereszti-áldozat érdemeinek s elégtételének végtelen értékét velünk közölvén. Azért is köteleztünk büneink fölötti őszinte bánattal lenni jelen a sz. misén, azaz: azon vallásos ténykedésen, melynél nagyobb, Isten előtt kedvesebbet nem tehetünk. Leibnitz mondlásaként: „Istennek semmi kedvesebbet, semmi illosbat nem mutathatunk, mint ha tiszta szívvel az oltárhoz járulunk.“ Miért jelesen mondá Bernard: „Valamit adhatok, ez a nyavalyás testem: és ha ez kevés, hozzá adom az ő (Krisztus) testét is.“ E tekintetben a szent mise kiengesztelő- s elégtételi áldozatnak is nevezetik. — 3. Feláldozza magát, hogy Atyjának minden adományaért hálát adjon. Azért a szent mise hála-áldozatnak is nevezetik. Ha tehát Istennek hálát akarunk a nyert kegyelmekért adni: mikép történhetnék ez tökéletesebben, mint midőn azt áldozzuk fel, ki tehetlenségünket pótolja, s ki által minket minden kegyelmének részeseivé tesz? — Végre 4. feláldozza magát, hogy nekünk a szükséges kegyelmeket Atyjától megnyerje; ezért is a szent mise leghathatósb kére-áldozat. Mindent, a mit nyerünk, közbenjárónk, Jézus Krisztus által nyerünk. Ezen áldozatban (miként a kitünő egyházi író, Goffine mondja) önmagát adja nekünk: egyéb malaszt-

jait tehát mikép tagadhatná meg tőlünk? Üdvösségünkért áldozza fel magát: mikép tagadhatná meg tehát tőlünk az üdvösségre szükséges eszközöket? Értünk áldozza fel magát: hogyan hallgatná meg tehát kérését az Atya? A szent mise tehát valódi eszköz mindannak elnyerésére, mi az üdvösségre szükséges, ilyenek: a rossz hajlamok kiirtása, az erények szerzése, felvilágosítás a hitben, állhatatosság a reményben, tüze a szeretetnek, buzgóság az imádságban, erő az inségben, egyesülés az Isten akaratával.

Könnyű innét belátni, hogy a szent mise-áldozat első és fő bemutatója maga az Ur Jézus, ki egyedül volt képes Istennek ama kedves áldozatot nyújtani a kereszten, melyet minthogy az ő szolgáló, a fölszentelt papok által, kik Krisztus személyét képviselik, az oltáron minden nap megújít, örökös papsággal birni mondatik: „Te pap vagy örökké a Melchizedek rendje szerint“¹⁾. Nem csupán azért a főbemutató Jézus, mivel a sz. mise-áldozatot ő szerezte, és mivel annak minden ereje az ő véghetetlen érdemeiből vagyon; hanem és különösen azért, mint ahogy a pap az ő személyében, mint szolgálója őtet képviselvén, áldoz, a mint a szentelés szavai-
ból nyilván kitészik. Nem mondja ugyanis: „Ez a Krisztus teste“ — „Ez a Krisztus vére“; hanem: „Ez az én testem“ — „Ez az én vérem.“ Krisztus tehát a pappal ugyanazon áldozatot (önmagát) mutatja be a mennyei Atyjának az emberekért, mely szennytelen szentsége- s véghetetlen méltóságánál fogva mindig tiszta áldozat és kedves Isten előtt, habár bűnös szolgáltól ajánlatik is föl. — Második bemutatója a szent mise-áldozatnak a közönséges anyaszentegyház, melynek a pap szintén szolgálója, és a pap mint közbenjáró által az igaz hívők egész serege. — Harmadik bemutatója végre a szent mise-áldozatnak a püspök által törvényesen fölszentelt egyházi férfiú, kinek lelki készületétől azonban épen nem függ a szent mise áldásos haszna; mert ebben maga az áldozat és főáldozó Jézus véghetetlen érdemei által részesülhetni.

¹⁾ Zsolt. 109, 4. —

Hogy a sz. mise-áldozat egyedül Istennek ajánlathatik fel, oly bizonyos, hogy erről, ha csak a jó rend nem követelné, említést tennem se kellene. Azért olvassuk a sz. írásban: „A ki idegen isteneknek áldozik az egy Jehován kívül, megöletessék“²⁾. Szent Ágoston pedig így szól: „Tudjuk, hogy nem másnak kell áldozatot mutatnunk, mint annak, a kinek szívünkben magunkat láthatatlanul feláldozunk kell“³⁾. Ez volt mindig az anyaszentegyház tanítása és gyakorlata. Vastag tudatlanság lenne azért hinni, vagy az együgyűebbekkel ellátni akarni, hogy mi ker. katolikusok a szenteknek, mint ugyanannyi házi isteneinknek áldozunk, s azért bálványozunk. Mert felajánlathatik ugyan a szent mise a szentek tiszteltetére is, de nem a szenteknek, hanem az egy igaz Istennek, ki a szenteket megkoronázta a végből, hogy a szentek tiszteltessenek, az Isten pedig dicsőíttessék az ő szentjeiben⁴⁾.

A szent mise hasznaiban részesülnek mindazok, kikért az a mennybeli Atyának bemutatatik. Bemutatatik pedig mindenek előtt az anyaszentegyházért, mely alatt itt először a kath. hívek közönségét, vagyis a földön vitézkedő anyaszentegyházat kell értenünk, melynek békeségeért, egységeért és felmagasztaltatásáért ajánlathatik fel a vérnélküli áldozat. Mikor azonban az Isten nevének megszenteltetéseért, az Isten, igazság s erkölcs országának kiterjedéseért, legszentebb akaratának teljesedéseért, következésképp a tévedők taníthatásáért, felvilágosíttatása- és megtérítetéseért esedezünk: a hitetlenek, eretnekek és szakadárok sem zárhatnak ki egészen a szent mise hasznaiból, szent Pál tanítása értelmében: „Kérlek azért, hogy mindenek előtt mondassanak könyörgések, imádságok, kérések, hálaadások minden emberekért; mert ez jó és kellemes a mi Údvözítő Istenünk előtt“⁵⁾. Továbbá²⁾ az anyaszentegyházhoz tartoznak azon megholtak lelkei, kik Isten kegyelmében multak ugyan ki ez árnyék-világból, de büneikért éltökben eleget nem tettek, vagyis a szenvedő anyaszentegyház. Hogy imádságaink és egyéb jószágos cselekedeteink ezeknek hasznosak, különösen szent mise-áldozataink üdvösségesek: ez hitünknek ágazata, melynek valóságáról meggyőződhetünk, ha megfontoljuk, hogy a szent mise-áldozat lényegében ugyanaz az egész világ büneinek eltörlesztéseért végbevitt keresztáldozattal; továbbá az apostoli hagyományon kívül ugyanerről a szentírás több helye világosan tanuskodik. Így a Machabaeusok könyvében olvassuk⁶⁾, hogy Judás boszut állván a Joppe és Jamnia városok lakosain, kik a közöttök lakozó zsidók közül némelyeket vízbe fulasztának, megveri az arabokat, valamint Timotheus és Gorgiasnak csapatait, és áldozatot mutatott be a hadban elesetekért. „Azokáért szent és üdvösséges gondolat a halottakért imádkozni, hogy büneikből feloldoztassanak“⁷⁾. Továbbá bemutatja a pap a szent mise-áldozatot önmagáért, miként a felajánlás szavaiból kitetszik, és végtére azokért, kiket annak érdemeiben részesekké tenni különösen akar.

A mondottakból önként következik: miután Isten e csodálatos titok tételénél oly bőségesen osztogatja az

²⁾ Móz. II. k. 22, 20. — ³⁾ Szent Ágoston az Isten vár. X. k. 92. feje. — ⁴⁾ Trid. gyűj. XXII. ül. 3. cz. — ⁵⁾ I. Tim. 2, 1—3. — ⁶⁾ Machab. II. k. 12. — V. s. Tób. 4, 18. — ⁷⁾ Machab. II. k. 12, 46. —

ő sz. malasztját, mennyire lelkismeretes kötelességünké válik nem csupán ünnep- és vasárnapokon, hanem a mikor csak szerét tehetjük, azon megjelenni; és hogy mily nagy örömmel, ajtatossággal és figyelemmel kell az szent misét végig hallgatnunk!

Ezzel mondanivalómat a szent miséről befejeztem volna. Hosszas lennék, ha annak egyes részei fejtegetésébe bocsátkoznám. Ezt mellőzhetem annyival inkább, miután ritka az a kath. imakönyv, mely a szent misére imádságokat ne tartalmazna; honnét pedig azok minden buzgólkodó keresztény által könnyen megtanulhatók. Csak egy van még, miről a nyájas olvasónak írni kívánok, s ez a szent miséhez megkívántató papi öltönyök, melyek jelentőségéről, titkos és erkölcsi értelméről tán ritkábban is hall az ember magyarázatot.

(Vége következik.)

Vinis Ferencz.

Szent hangok.

— A szeplőtelen Szűzhöz. —

Dicsérettel énekünkkel
Szeplő nélkül tiszta Szűz!
A dics-füzért oh fogadd el,
Mit dalunk számodra fűz.
És ha tán szívünkben volna,
A mi tetsző nem lehet:
Szűz erényed nagy hatalma
Gyámolítsa a szívét.

Bűnt öröklénk ős-szülénktől,
A malaszt elvetetted,
Melynek szárnyain a földről
Lelkünk égbe lenghetted;
A tudásnak átkos fája
Mérget hozott,
S a nyomaornak vész hulláma
Földünkön eláradott.

Csak te vagy, szent Szűz! kivéve
E siralmas sors alól,
A te lelkedet nem érte
Átok Isten ajkáról;
Sőt malasztal, kegyelettel
Van előtve lételed,
A legelső életreggel
Isten esőkjá volt neked.

Te valál az égő-bokor
Hőreb szirt-magaslátán,
Mely csodásan ége egykor,
Elhamvadni nem tudván.
Láng volt a bűn, s a világon
Mindent összeégetted:
Csak te, ékes, szűz lilium!
Voltál, ki megmentetted.

Jesse törzse, liljom törzse!
Benned szentély támadott,
Melyben Isten szent Igéje
Testté lenni óhajtott;

S hogy e s z e n t ő l y tiszta légyen
Összülök bűnszennyitől,
Isten örök-jó kedvében
Megmenté az ősbűntől.

Oh szűzek fénykoronája,
Szeplő nélkül tiszta Szűz!
Nézz alá magyar hazánkra,
Melyet annyi vész s baj űz;
S kérd reánk az ég malasztját,
Hogy hű gyámolunk legyen,
S törje meg a bűn hatalmát:
Igy győzünk a vészeken. . .

O l a d i.

A fogadott leány.

— Beszély. Folytatás. —

IV.

Egy titok fölfedezése.

Vannak percei az embernek, midőn mindenektől elhagyatva érzi magát, és nincs semmi, a mi elkeseredett lelkének terhére nem esnék. Ilyen perczek különösen akkor szoktak beállani, midőn betegséggel látogat meg az Isten. Ha büszke, hiu, nagyravágyó, avagy testi lelemeidre sokattartó vagy, a betegség hideg ujjaival lependi arcod rózsáit, megsemmisíti erőidet, s megtanít a talán elfeledett igazságra: hogy nyomoru és tehetetlen féreg vagy, egyéb semmi. Nem biztosít ez ellen hatalmad, pénzzel meg nem vesztegetheted a kórt; mert a gazdag épen ugy fetreng nyavalyájában a bibor és selyem között, mint a szegény a maroknyi szalmán. Nem nyújt itt segílyt, csak a vallás. Ha talán kételkednél ezen, a való majd megtanít!

András apó az előbbi szakaszban leirt jelenet után megbetegedett. A betegségből, mely kezdetben gyöngének mutatkozék, néhány nap multával veszélyes hidegláz fejlődött ki. Ekkor tapasztalá András apó, mily nagy jótétemény, ha betegsüinkben szerető lélek karjai ápolnak. Ha valahol, ugy a beteg-ágynál az igazi nőt becsülni és tisztelni tanuljuk. Vagy láttál-e már szebb jelenetet, mint midőn a szorgos anya gyermeke beteg-ágya mellett virraszt; a levett nő férje ágya mellett szorgoskodva, annak nehéz perceim szó és tett által iparkodik könnyíteni; az élet tavaszában álló lány aggszülőit végperceikben gyöngéd karokkal ápolja?

— Édes Marim — szóla egyszer András apó leányához — menj be holnap a plebános urért, mert szeretnék meggyónni.

Másnap eljött a plebános ur; és miután részesült András apó az utolsó utraivalóban, nagy áhítattal vette föl az utolsó-kenetet. Mari kérésére rábeszélte az ember-szerető plebános a beteget, hogy az orvosi segílyt, melyhez mindedig folyamodni vonakodott, fogadja el, mert — mint mondá — azért adott az Isten az embernek észet, hogy azzal magán és felebarátján segítsen. Ezen naptól kezdve napról napra jobban érzé magát András apó.

— Mari leányom! — szólítá meg gyöngé hangon a körötte sürgő lányt egyik délután — jőj csak ide hozzám; fontos közlendöm van veled.

— Csak sokat ne beszéljen apóskám, mert az orvos is mondta, hogy ez nagyon ártalmas.

— Ne félj gyermekem, röviden fogok beszélni. Üljetek csak ide mellém, hogy jobban megérthess.

Miután Mari lehelyezkedék az ágy melletti székre, András apó így kezdé elbeszélését:

— Titokban akartam előtted maradni, és e titkomat a sirba vinni. De érzem, hogy erőm mindig fogy, bár a jó Istennek még most nem tetszett magához szólítani. És hogy egészen vigasz nélkül ne maradj hátra a világon, s legalább tudd meg, kivel fűzött össze sorsod oly szoros kapcsolatokkal: jónak láttam viszontagságaimat elmondani, melyekből talán, egyedül állván a világon, olykor-olykor irt lelhetsz szivedre, s meggyőződhetel arról, hogy a világ valóban csak a síralmak völgye. Ez előtt 25 évvel—igy folytatá tovább— egy koldus kenyeret kéregetett ezen faluban. Alig volt szegény 30 éves, és már is oly nyomorult vala állapota, hogy az Isten nevében nyujtott alamizsnát rendesen ily szavak kíséretében szokták neki átadni: szerencsétlen nyomorult! És ez fájt a koldusnak; mert hisz ő nem volt mindig ily nyomorult. Egykor ő is gazdag volt, őt is fény és pompa körmezték; de az isteni gondviselés nem akarta, hogy ily kényelemben és gazdagság halmaza között töltse életét. Ő egy nemes család utolsó ivadéka volt, melynek szerencséje a haza csillagának letűntével ása ott alá. Ő szabadditja akart lenni a lesujtott népek; de riadó szózata csak kevés kebelben találta viszhangra, és lelkesedésének bére bujdosás lett. Elhagyottan járta be a nagy világot, s végül megalázva és nyomortól készitve, kard helyett koldusbotot nyomott a sors kezébe. Jó emberek könyörültek rajta, és ásót adtak neki, hogy azzal sirt ásson. Évek után ismét visszamehetett volna fényes körökbe, mert barátjai jószágainak egy részét visszaszerzék; de ő nem akart többé csalódni, és inkább ásója mellett maradt. Telkeit eladatá, a pénzt pedig kamatra adá, hogy azzal egy árvát boldogitson. Tudod-e ki volt ezen egyén?

— Oh! hisz ez talán csak mese.

— Nem mese, mert ezen ember most is él, a mint látod. Az én vagyok.

— Az Istenért, ne beszéljen apóskám! — mondá Mari, ki azt hitte, hogy a beteg félrebeszél. —

— Légy nyugodt leányom — felele András apó — nekem nincs bajom. Életünk Isten kezében van: azért megmondom, mitévő légy azon esetre, ha én megtalálnék halni. Ekkor vedd magadhoz pénzemet, mely a városi takarékpénztárban van. Nesze a kötelezvények, melyeket most már rád bizok. Legjobb lesz, ha a pénzt a plebános urnak adod át, hogy azen vegyen neked vagy földeket, vagy házaitson ki.

A betegség, melyben András apó hetek óta szenvedte, lassan-lassan vége felé sietett. Hogy oly látszólag javult a beteg állapota, az leginkább Mari szorgos ápolásának volt köszönhető. Ő nem szünt meg egészségeért az Istenhez könyörögni, és sokszor fohászkodott a fájdalom Anya képe előtt ily szavakkal: „Oh legjobb és legkegyesebb Anya! tekints betegsümben sinlődő szolgálóra. Te, ki annyi szegénynek s nyomoruságban szenvedőnek mutatád meg anyai kegyeségedet, küld le a béke angyalát beteg szolgálóhoz, hogy nyugodtan türeje a te szent Fiadtól rábocsátott szeretetteljes megpróbál-

tatást. Könyörögj szent Fiadnál, hogy keserves kinszenvedéseért szabadítsa meg érdemtelen szolgáját fájdalomaitól!

A remény, melyet Mari a szüz Anya pártfogásába helyezte, nem volt hiú; mert az ébredő tavasz kinyíltával András apó is elhagyta a beteg-ágyat.

(Folytatása következik.)

Réthei.

Egy ifju levelei édes anyjához.

XI.

D. a J. K. Édes kedves jó anyám! — Még mindig fülemben zúgnak a harangok, melyek oly szívrehatóan hirdették halottak napján a mulandóságot. Még mindig eszemben van édes atyám, meg kedves anyám első és utolsó gyermeke, kik már szintén a néma sír ölében nyugosznak halotti álmukat. Kedves anyámnak könyeiről emlékezem. Oh mily sok keserű könyvet hullatott már édes anyám! Előttem az én kedves tiszaparti barátomnak „igen sürgetős” levele, melyben szeretett bátyámról azt írja, hogy „már alig szól. — „Még az nap, melyen e levél kezünkhöz került, meg is szünt élni; s kedves anyám meg lön fosztva elsőszülöttjétől. Oh ki írja le, mily keservesen megsíratta őt! . . . Isten azonban nem elégette meg könyeit: egymásután elszedte oldala mellől gyermekeit és utóljára élet társát és kenyérkeresőjét. . . . Akkorában nem voltam honn; nem is szólok tehát a könyzáporról, melylyel a szeretett apának sírját öntöze: szólok csak azon pár forró könyvespréről, melyet kiejtett, midőn utolsó gyermekét szépen felöltöztetve, az asztalra kiterítette. Akkor honn valék s látám a szenvedő szeretet könyeit leperegni arczáról. Azonban mondjuk el szívünk mélyéből: „Isten irtalmából békében nyugodjanak ők, s az örök világosság fényeskedjék nekik!” Az ártatlanságban kimultak felett pedig mondjuk el az egyházzal:

„Jól jártál te szép virágszál,
Mert nagy öröme jutottál.”

Édes kedves jó anyám! Sirt-e már valaha én miattam is? . . . Midőn a szünidő elteltével távoztam az apai háztól, sirt-e akkor utánam? Hogy ilyenkor soha el nem mulasztotta mondani: „Aztán jól viseld magad!” — arra jól emlékezem; de hogy könyezni láttam volna én érettem, arra nem. S valljon miért nem? . . . Tán nem szeretett? . . . De sőt épen azért nem sirt sz e m e m l á t t á r a, mert nem akart nekem fájdalmat szenvedni. Így történt, hogy én sem sirtam. De meg talán azért sem akart kedves anyám szemem láttára sírni utánam, hogy észre ne vegyem, miként engem csakugyan szeret. Mert hiában, a kit öszinte könyeinkkel siratunk, azt szeretjük is. Midőn édes Üdvözítőnk Lázár sírjánál könyezett, szintén csakhamar azt mondták a zsidók: „Ime, mennyire szerette őt!” S kedves anyám ezen szeretetének rejtegetése által megmentett engem az elbizakodástól. Hány ifju van, ki elbizzá magát szülői szeretetében, és engedetlené, végre szerenesétlenné lesz! Hány oly gyermek van, ki mivel nagyon is észreveszi, hogy szülői énekhalnak érette, semmit sem fél apjától és anyjától, és gonoszszá, boldogtalanná válik! . . .

Kedves anyám szeretett engem és mindnyájunkat; de azért soha nem szüntem meg félni is édes anyámtól. Félttem pedig azért, mert minden szeretete mellett is megbüntett akárhányszor. És ez így van jól. Az Isten is büntet, és pedig, mint sz. Pál apostol mondja (Zsid. lev. 12, 6.) épen azokat, kiket szeret: tehát a szülők, az Isten helytartói miért ne büntetnének? Annival inkább, miután a szentírás is világosan mondja: „A ki fiától a vesszőt kiméli, nem szereti azt; a ki fiát szereti, korán fenyíték alá veti” (Péld. 13, 24.). És ismét: „Meg ne vond a gyermektől a fenyítékot; mert ha meg is vered vesszővel, azért meg nem hal. Te vesszővel vered ugyan őtet; de lelkét a halál országától mented meg” (Péld. 23, 13, 14.). És újra: „A ki szereti fiát, a fenyítő vesszőt ne kimélje tőle, hogy később öröme legyen benne” (Sirák, 30, 1.). — De

mintha ballanám, mit felel erre sok anya: „Hisz mint a lovat, úgy verem, s még sem használ!” — Epen azért nem használ, mert nem szeretetből, hanem méregből vered gyermekedet. Ezen méreg az oka annak is, hogy nem is nézed, mivel és mikép üsd gyermekedet, hanem a mi kezébe akad, azt ütöd fejéhez. Kedves anyám nem így büntetett engem. Ott volt a gerendán a nádpáleza, vagy a zugban az „aprószenetek,” s én jól tudtam, hogy bármily rosztat teszek — ha nem használ a szó, — ezek egyikét kell megköstölöm. Emlékszik-e még kedves anyám, mikor egyszer eszébe hoztam, hogy hányszor megbüntetett engem. Kedves anyám azt felelte rá: „Ne emlegesd azt, csak használt légyen!” Oh valóban édes jó Anyám! csak használt légyen a gyermekkori büntetés, akkor ezer köszönet érte kedves anyámnak. Sokan, igen sokan megköszönték már szülőiknek, hogy gyermekkorukban keményebben bántak velök; de valljon megköszönte-e valaki, hogy magára volt hagyva s kénye-kéve szerint tehetett, a mit akart? . . . Azt mondják: „A kit szülői meg nem vernek, megveri azt az Isten.” És ez vajmi sokszor igaz! Oh mert hányszor megtörténik, hogy a kit soha meg nem vert anyja, az tulajdon anyját verte meg! S valljon eltűrheti-e az Isten ez iszonyú gonoszszágot? . . .

Azonban véget vetek levelemnek. Isten áldja meg kedves anyámat minden ütésért, melylyel valaha gonoszszágot megfenyített. Még egy levelet írok ez esztendőben, s ha e „Néplap” jó szerkesztő ura megengedi*), esztendőre újra fölveszem tollamat. . . . Addig is pedig Isten és a szeplőtelen Szüz oltalmába ajánlom kedves anyámat, s kezeit csókolva maradok

engedelmes fia,
János.

Balatonfüredi séták.

XIII.

Hire támadván e vidéken, miszerint Somogyban tömérdek mogoró termett, Baranyában meg a „Katekizmus magyarazata” jövedelméből vett szőlőben (ritkaság hazánkban, hogy irodalmi fáradság s munkáság után szőlőt lehessen venni, mint M. A. barátom!) szerfölött nagy a termés; e mellett még megkinálhatván, hogy hordainkat emezzel megtölthetn, s amaból a nagybőjt minden napjára bőven kifutó konfektet ingyen szerezhetni — ha megjelentünk — szabadságunkban álland, nem nagy teketória kellett az elhatározásra, mert ily érvek mindig batnak; és elindulánk, vagyis csak miután érdemes szomszédom lovai a szerűn némileg magukhoz jöttek, s utképe-sekké lettek, indulánk neki, részint a főnebbi ígélet elnyerése, részint más tapasztalatok, édes baráti benyomások élvezése miatt, mik a magyar haza földén, minden viszontagságok daczára is, hála Istennek! még mindig fölálalhatók.

Az idő — sept. 22-ikén — gyönyörű volt. A zalai hegyek csucsei a nap arany sugariban fűdöttek, míg a lapályok alján az éj által ott feledett ködök bolyongtak, s végre gazdag harmatban veszték el. Csakhamar tul valánk a nagy Balatonon, melynek tulpartján egy-két gém tollaszkodott, s néhány vadlud nézett egy lábón állva a napba, mintha magasságáról, az idő mennyiségéről akarna magának tudomást szerzeni. A rév háta mögött nyílik a köröshegy völgy, hasonnevű falutól vevén nevét. Már messziről szembetűnik egy fekete óriási épület, az egészhez nem illő idétlen tornyával, mint a mult idők sötét márványfődője: a körösi kath. templom. A faluba érve, e mű szerfölött igazólag hat az ősidők emlékein kegyelettel esüggő lélekre, annál inkább, mert mind koromsötétsége, mind régi germán építési modora sok szépet ígér archaeologiai és történelmi szempontból, s ekként az utast belsejébe esalogatja. Kiváncsiságunkat megnyugtatóndók, a helybeli plebánoshoz fordulánk, mert hisz a helység nevezeteseb dolgainak élőkönyvtára a falu legigénytelenebb, de egyszersmind legbőleeseb férfja a lelkész szokott lenni. De mily esalódás! A kívülről mutatkozó reményt a templomban belül sötét fájdalom váltja föl; mert a roppant térségű templom bensejében csupán az oltár fölötti iveret áll, ez képezvén kizárólagosan az igazi templomot; míg a hajó fő-

*) Sőt igen-igen kérjük.

lőtti boltozat leszakadva van, csupán a merész ívek vég szegletes kövei meredezvén ki a falból, mely szintén enyészetnek indul, s ronda böregerek tartózkodási helyeül szolgál. Ugy tűnik föl az egész, mintha egy óriási tűres pajtán keresztül szintén valami tűres, de piczinke kápolnába mennének, mely tán a vadnépek közt bamarjában fölállított missiói imaszobához sem hasonlíthat, alig találtatván föl benne a legkiáltóbb szükségességi tárgyak. A templomhoz hajdan kolostor volt esatolva, a folyosóknak a templom oldalfalához illesztett végivei még azok irányát és számát is kijelölik. Az egész épület négyszögű volt; mi a plebánia udvarán végig és köröskörül futó, vöröstéglával vegyített kőalpból szépen kivethető. A mesterház egyik fele a régi falon nyugszik, mely kezdetben csupa oszlopokon állott, később az oszlopközi tövesség fallal töltetvén el. Jóformán ez lehetett a kriptá. Az összes régiségből csupán az udvar közepén álló kut maradt meg épen. Tudakozódásunkra az illető plebános ur mi fölvilágosítást sem tudott adni a végkép elpusztult épület felől, e tekintetbeni kutatásai eredménytelenek maradván; mert, úgy mond, még Fuxboffer sem emlékezik róla, csupán a köröshegyi apátság nevével tudván. A Széchenyi-család levéltára e tekintetben tán legjobb fölvilágosítást adhatna.

Ekként tehát itt a katolicizmus egy szép emléke dől lassankint végromba, a nékül, hogy egy kegyeletes lélek találkoznék, ki az idők romboló hatalmának ellenszegülne, a mult nagy hitének egyik élő művét mintegy sírjából újra föltámasztani, s újra virágzó életre hozni képes lenne. Aranytokokba, drága butorok rejtekeibe rakjuk le a természet nyers erejének az ő-világból fönmara dt munkáit; egész könyveket írunk a föld rétegeiben megkövült s föltalált lények esontjairól: míg az emberiség és keresztény művészet nagyszerű remekei, a vallás csodái, a régiek kegyeletének emlékei érintetlenül hagyják lelkünket, s eszünk a helyett, hogy visszazéna s gondolkodnánk, megáll a porladozó köveken és számitgatja: hogy lenne ebből jó — mag t á r!... Mert fájdalom, itt is erről álmodoznak már! Pedig a dolgon segíteni lehetne némi áldozattal. A vasuti mérnökkel ugyanis e tárgyról beszélvén, mondá: tizezer forintért a boltozatot régi alakja szerint visszaállítanám. Tizezer forint még nem oly nagy összeg, melyre mondani lehetne: még kimondani is sok! Somogyinak ez bizonyára legrégebb temploma: nem tehetné tehát ez ügyet a magáéva úgy, mint akármely más emlékeket, melyek nagyság és régiség tekintetere ennél mivel sem állanak előbb? Akárki fog is hát a mostani, lemondott lelkész ur helyébe jöni: föl, föl az Isten szent ügyeért! nagy hálaóra számithat az egyház és haza részéről, míg neve, különösen megyénk lapjain, örök ké élni fog.

A plebános úrtól még más kellemetlen hírrel lepöttünk meg, mely kissé meg is ijesztett. Arczán egy mély vágást látván, s ennek okát tudakozván, mondá: minap, midőn eszéleim épen vacsoráltak, három fegyveres ember ront be szobámba; későket és fegyveröket mellemnek szegzik, s pénzemet követelik. Szabadkoztam. Ekkor egyik a konyhába menve, égő parázst hoz, azt hasamra ak arván tenni, ha pénzemet elő nem adom; míg a másik a puská tusával arcomra vágva, e sebet hasítá. — Mindenemet elvitték, a semmirekellők még a templom pénzének elrablásától sem irtóztván. — Ez már a nyolczadik eset e plebános úrral; ki ezért, de hajlott kora miatt is, lemondott, fiatalabbnak ercedvén helyet a küzdelmes lelkészi pályán. — Itt tudtuk meg tehát, hogy Somogyban a közbátorság vakmerőleg van fenyegetve, s nem tanácsos odább menni. De mi ezzel nem törődünk, eszünkbe jöven a „Cantabit vacuus“ stb. . . . Mentünk, mendégéltünk; már abban az erdőben voltunk, hol minap egy szegény barátnak is mindenét elvitték, csupán habitusát és breviariumát hagyván meg; de ez utóbbi is a hárfázó Dávidot kimetszette egyik azon indokból, mert, mint mondá, igen szereti a szent képeket?.. Furcsa szó egy utonálló szájában. Szomorú tövessedé azoknak, kik gondolják, hogy, ha bizonyos vallási külsőségeket megtesznek, már akkor minden rendben van, legyenek bármily gazemberek is.

Nem gondolva tehát e rémjelenetekkel, tovább menénk, akarván látni az andocsi csodálatos Mariát is, s néhány, Üdvöz légyt elzengni ama szent hegyen, mely annyi gazdag kegyelemnek lón tárháza; a zsványság, melynek vége hatalmas mulatság, el nem ijesztett, és

Mi nem féltünk, nem félhattunk :
Miként a nap, szemed élénk ragyog ;
Örvény, szirtok közt hányatik hajónk,
Oh ékes csillag, bajnal csillaga !
Igazság napja ! kormányozzad azt,
Hogy hozzád jussom e föld vándora !

(Vége következik.)

Lukácsék János.

Városi levelek.

XXIV.

„Adjatok és adatik nektek.“
Lukács 6, 38.

Pécs. Két elválaszthatlan testvér. — Áldás és szükség. — Adás-vevés. — Hiszek egy Istenben. — Örök remény. — Szeretek a halálig. — Nem vak engedelmesség. — Bölcsesség kezdete. — Felebaráti szeretet. — Leiki ápolás.

Sok tartományon utazott keresztül egy utas. Utjában egy falusi gazdához szállott, ki őt a legszívesebben fogadta. Nem hiányzott itt semmi; bőségben volt elárasztva az egész ház Isten minden áldásával. . . Rövid idő múlva vizutjában esodálkozva látta az zarandok az ellenkezőt. A ház, mely előbb a jólétnek tanyája volt, jelenleg a szükség és nyomor viskója. Csak nagy nehezen engedi be a házigazda az alkalmatlankodó vendéget, alig adhat egy kis kenyeret az éhség csillapításául, egyre panaszkodik a nagy inség s elhagyottság ellen.

Valóban — szól a jövevény — tűres s szegény e lakház, szomorú körülmények honolnak itt. Minden áldás s bőség eltűnt, melyet itt tapasztaltam valaha. De tudod-e, mi oka ennek? . . . Két testvért íztetek el házatokból. Hívd vissza az egyiket, a másik magától visszajövend, és házatokra ismét áldás fog szállni.

Két testvér? — szól a ház ura sötét arcz-kifejezéssel — nem emlékszem róluk.

Igen — folytatá az utas — az egyik e parancs: „Adjatok.“ A másik ez ígérte: „És adatik nektek.“ E két testvér elválaszthatlan. Ha az egyikét elűzöd, távozik a másik is. A ki nem szereti a parancsot, ne számitson az ígérethe sem.

S mikép áll nyájas olvasó a te házad? Boldog vagy-e? Megelégedés honol-e házádban? Vagy talán inséggel küzdesz?

Boldog, elégedett akarsz lenni, el ne tized lakásodból a a legjobb zsellérket, és ezek: „Adjatok és adatik nektek“ (Luk. 6, 38).

Add meg az Istennek, a mi az Istené (Máté 22, 21.). Hígy erősen ő benne, az Atyában, Fiuban és Szentlélekben. Hígy, mert minden lehetséges a hívőnek (Márk 9, 22.). Hígy és kegyelmet nyersz mint Abrahám (Rom. 4, 3.). — Hígy és megigazulást nyersz (Filip. 3, 9.). Hígy és lelkedre nézve soha sem fogsz hajótörést szenvedni (Tim. 1. 1. 1, 19.). Hígy és Isten segítségével jelenik meg (Bölcs. 1, 2.). Hígy, és boldog lélsz (Márk 16, 16.). Hígyben ne engedd magad eltántorítottani (Zsid. 13, 9.). Istenhez ragaszkodjál, mert ő a te mindened.

Remélj ő benne, és akkor semmitől sem retteghetsz (Zsolt. 26, 1.). Remélj, és Istennek öröme menedékkül szolgálni (Zsolt. 61, 9.). Remélj, és egész életedben biztos vagy (Zsolt. 36, 3.). Remélj, és kegyelem veend körül (Zsolt. 31, 10.). Remélj, és örökké őrvedeni fogsz (Zsolt. 5, 12.). — Bizzál ő benne, előtte tárd ki kívánataidat (Zsolt. 62, 9.). Istenben bizzál teljes szivedből, és önnön okosságodra ne támaszkodjál (Péld. 3, 5.). Bizzál Istenben és oltalmába vesz (Sir. 2, 6.). Bizzál ő benne, és jókor megszabadulsz (Isaias 30, 15.). Remélj ő benne, és reménységedben meg nem szégyenülsz (Filip. 1, 20.). Bizzál ő benne és vigasztalást nyersz (Zsid. 6, 18.). Remélj benne, és lelked erős horgonyra talál (Filip. 6, 19.).

Szeress! Szeresd a te Uradat Istenedet teljes szivedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből (Móz. V. k. 6, 5.). Szeresd az Urat, a te Istenedet, fogadj szót neki, s ő hozzá ragaszkodjál, mert ő ad neked életet (Móz. V. k. 30, 20.). Szeresd az Isten, és megőriz téged (Zsol. 144, 20.). Szeresd az Isten, és tárdkölni fogsz, mint a nap (Bírák. 5, 31.). Szeresd az Isten, és ő hozzá fogsz menni, és nála lesz lakóhelyed (Ján.

14, 23). Szeresd az Istent és részese leedsz oly örömknek, melyeket sem szem nem látott, sem fül nem ballott, sem az emberi ész fel nem foghat (Kor. I. 1. 2, 9.). Szeresd az Istent, mert ő előbb szeretett (Ján. I. 1. 4, 19.). Szeresd az Istent, mert szeretet nélkül nem üdvözülhetsz (Jan. I. 1. 3, 14.).

Engedelmeskedjél az Istennek, mert különben átok száll rád (Móz. V. k. 11, 28.). Engedelmeskedjél, mert az engedelmeség becsesebb az áldozatnál (Kir. I. k. 15, 22.). Engedelmeskedjél, és barátságos, boldog állapotban fogsz élni (Péld. 1. 33.). Engedelmeskedjél, és házad köszálra lesz építve (Máté 7, 24.). Engedelmeskedjél, mert Jézus engedelmes volt a kereszt-haláláig (Filip. 2, 8.).

Féld az Istent! . . . Féld őt, mert az istenfélőt gonosz nem éri (Sirák 3, 1.). Féld az Istent, mert a kik őt félik, nagyok lesznek (Judit 16, 19.). Féld az Istent, és ez meghosszabbítja életedet (Példab. 10, 27.). Féld az Istent, és jól megdolgozol (Móz. V. k. 6, 24.). Féld az Istent, és irgalmasságot fogsz nyerni (Luk. 1, 50.). Féld az Istent, mert ő megölehet, és a kárhózába dönthet (Luk. 12, 5.). Féld az Istent, mert angyala így szól: féljétek az Istent, és dicsőítsétek őt, mert az ő ítélteinek ideje jelen van (Ttkos jelen. 14, 7.). Féld az Istent ez életben, és nincs okod az örökkévalóságtól félned.

Ha így megadtad Istennek, a mi az Istené: add meg az embereknek is, a mivel tartozol. Segíts felebarátodnak, a mennyire teheted (Móz. V. k. 22. 1.). Nyujtsd ki kezéd a szegénynek, hogy áldásod tökéletes legyen (Sirák 7, 35.). Segíts terhérd hordozni (Galat. 6, 2.). Egy akaratu, egy értelmű légy vele (Filip. 2, 2.). Szeressetek embertársatokat, mint az Isten kívánja (Thes. 4, 9.). A mit nem akarsz, hogy más cselekedjék neked, azt te se cselekedd valamikor másnak (Tobias 4, 16.).

De ne felejtkezzél meg magadról. Add meg magadnak is, a mi tulvilágon boldogíthat. Alázatos szívet szerezz, mert csak az alázatos szívűeknek adja az Isten malasztját (Péter I. 1. 5, 5.). A ki magát megalázza, fölmagasztaltatik (Luk. 14, 11.). Vess le magadról minden gonoszságot, mindennemű családságot, képmutatást, ügyiséget, rágalmozást (Pét. I. 1. 2, 1.). Ne aludjál, hanem eberen és józanon légy (Thes. 5, 6.).

Igy édesem! Istennek, felebarátodnak, magadnak add meg, a mivel tartozol, és neked is adni fog. Istennek: hitet, reményt, szeretetet, engedelmességet, isteni-félelmet. Felebarátodnak: felebaráti szeretetet. Magadnak: szorgos gondviselést az örök boldogság elnyerésére.

Mendlik Ágoston.

Katholikus hitélet.

Pozsony, december 2-án 1850. — A nagy apostol szavai szerint: „Jézus Krisztus a mint tegnap és ma, úgy mindörökké is ugyanaz.” Igenis, Jézus szellemi hatalma nem volt ama régen letűnt időkhez kötve; az most is uralkodik a szivek országában, különösen ama kiválasztott lelkeknél, kik a világban ugyan, de a világ zajától visszavonultan élnek, s meg nem szűnnek követni Jézus szent szavát. Követik pedig habozás nélkül, tántoríthatatlanul; mert nem az emberi észnek gyarló bölcsesége indítja meg őket, hanem Isten szava, Isten szeretete. E kiválasztott szentek között tiszteljük Assisi sz. Ferenczet is, keresztény egyházunk egyik fonséges ékességét; ki szerette Istenét mindenek fölött, s miatta odahagyott mindeneket, mik őt Istentől, Istent tőle elváloíthaták volna. Nem szeretheti azonban senki Istenét, ki felebarátját nem szereti. Szent Ferenc szerette mind a kétőt. E szeretet által nyerte meg embertársainak szívét, s ezenként seréglének össze körülötte, hogy megtanulják tőle az élet bölcsességét és a szentek ösvényét. Sokan az önmegtadás útjára lépven, hű követői lettek. Ezekből alakult a szerzetes rend, mely sz. Ferenc nevével Sz. Ferencz rendnek nevezetik. Hatalmas, durgazdag férfiak léptek sz. Ferencz zászlaja alá; s miután Ferencz példájára mindeneket elosztottak, maguk koldulva keresték kenyerüket azoknak ajtajánál, kiknek ők annyiszor megtörtek az örök élet kenyerét, kiknek annyiszor osztogatták a szentségek kegyelmét. De ki bírná előszámolni e szerzetes rend érdemeit? Édes ha-

zánkban is buzalmuknak fényes emlékeit látjuk; s míg a magyar embernek kedves lesz ősi szent hite, az üdvnek sz. keresztje, addig áldani fogja azon kézt, mely hazánkba is 1653-ik évben áttitette a „Miasszonyunkról” nevezett marianusok szerzetét. Mult november 21-én ment véghez e szerzetes rend hat új bajnoka, új sarjadékának ünnepléses beesküvése. Az oltárnál nt. Kada Pantáleo, a növendékek tanára, mutatta be a szeplőtelen vérméklü áldozatot, melynek végeztével kezdődött meg a beavatási szertartás, s azután következett a nagyszerü körmenet. Nagyszerűnek mondom; mert nem tudta az ember, ha valljon a szokatlan menyiségben összesereglett ajtatos hívő sereget, vagy a gyönyörű „Ece quam bonum”-ének zenegedését, vagy a fehérrozsza-koszorúval ékített égő gyertyákkal ellátott szerzetesi új tagokat bámulja-e? A körmenetet végül a „Te Deum” zárta be. — Még egy látogatás vasárnapján, azaz mai napon, ismét megható ajtatosságnak valék szemtanuja. Egyházunk, melyben az Oltári-szentség imádságra kitétett, hála Istennek! tömve volt; sokan látogatták az Ur Jézust az Oltári-szentségben. Ugy látszik, hogy megértették a multkor mondott szent beszédet, melyet ft. Dank Agáp atya, hitszónok s 20 éven át a pesti háznak volt érdeműs elöljárója, a népszerű missiók fáradszatlan intézője s vezetője, a szűz Máriáról nevezett sz. ferencz-rendi szerzetnek főnöke, épülésiakra tartott; s engedtek a fölhívásnak, mely szerint Jézusnak köztünk mulatását viszozt szeretettel illik meghálálnunk. Addig, míg az Oltári-szentség iránt él a hit, van buzgóság a hitekben. Míg Jézust szeretjük, egymást sem hagyjuk el. Addig él a remény. táplálatik a szeretet. Adjon Isten sok imádót az Oltári-szentségnek! Horváth Ernő.

Egcr, november 22. Katholikus legényegyletünk beléle-téről ismét csak jót és szépet írhatok; körében a vallásosság és erény naponkint nagyobb és nagyobb előhaladásnak örvend. De hogy is ne? mikor oly jó pásztor, oly hű vezetőt van szerzenék bírhatni nt. Cséh János urban, egylettünk buzgó al-elnökében. Az ő vezetése mellett Mindenszentek napjának estéjén, a mikor minden jó kereszténynek tartozó kötelessége a holtakról megemlékezni, mi is, a legényegylet tagjai nagy számmal megjelentünk a sz. Rokusról címzett sírkertben. Az ez alkalommal tartott díszes körmeneten jelen vala kegyelmes érsekünk és atyánk ő excellenciája is, mintegy 10 egyleti tag által fáklyákkal kísérve; jelen voltak a nagyszámos es ft. kanonok urak is, meg számos polgárok, kik közösi szintén sokan fáklyákat lobogtattak kezeikben. Így járulánk egészen áthatott kebelével azon helyre, azon esendes magányba, a hol szülünk, testvéreink, elhunyt kedveseink és embertársaink nyugosznak, várva a föltámadás nagy napját. — November 4-én esti 5 órakor nt. Mindszenti Gedeon ur, az egri fő-székesegyház érdeműs szónoka előleges látogatással örvendeztette meg egylettünk; ő szintén jötevőink egyike, ki bennünket szép szavatokra megtanít, az egyház-történelmében oktat s vallásos életre serkent. Most lehet már örömmel tapasztalunk, mily szép pályára vezérelt minket a mennybeli Atya ezen egylet megalakulása által, melynek tagjává lenni minden ifju, ki a vallást, erkölcsiéget, méveltséget, s csak is ezek által eszközölhető jövendő jólétét, boldogságát szíven hordozza, szoros kötelességének tartja. Egylettünk többször kitüntette magát temetésekén is, melyekben a legszebb renddel s példás önmaga-tartásával vett részt. Nemkülönbén nov. 8-án, mit minden jó magyar érzelmu férfúnak meg kelle tennie, megtettük mi is azt: megjelentünk tudniillik díszes lobogónk alatt 40 egyleti tag fáklyás-kíséretében ama nagyszerü esti ünneplésen, mely által a nagyméltóságú egri érsek, mint Hevesvarmegye örökös föispánja a polgárság s a vidékről érkezett számos nemesség részéről megtiszteltetett. — Itt is körülünkben volt a mi há pásztorunk, Cséh János ur és t. Tóth István ur, mint a kinek egylettünk létesülését nagyrészbén köszönhetjük.

Végre említést teszek még egylettünk nagylelkü tanárai-ról, azon tiszteletre méltó férfiakról, kik bennünket a jóra oktatni, s jólétünk előmozdításán fáradozni kegyeskednek. Nt. Zsendovics József ur Magyarország történeti leírását adja előnkbe, nt. Lójkó Mihály ur a magyar nyelvet, a helyesírás és kimondás szabályait tárgyalja, nt. Skodi József ur hittanban oktat bennünket, végre Derzsig Rudolf tanár ur szép

ménye folytán Draxler János balassa-gyarmathi káplánnak e jellegű: „Ubi Petrus, ibi Ecclesia“ munkálatáért ítéltetett oda. — Kuthen, igen tisztelt munkatársunk, kinek költeményei múlt évben jelentek meg, előfizetési fölhívást boesátott közre „A főispán családja“ című regényére, mely a feledhetlenek egyikének, kik e nevet viselik, történetét tartalmazza. családjaéval együtt. Magasztos és aljas, nemes és fondorlekek játszáik végig a drámát, tarkán, milyen maga az élet: öröm és bu, szeszély és komolyság, erény és bűn, jutalom és büntetés. . . . A karácsonra megjelenő 6—7 nyolczadréti ivre terjedő mű ára 50 új krajczár. Szerző azoknak, kik költeményeit is birni akarják, 1 frt 50 krétt miúdezeket, mind pedig új művét bérmentesen ígérkezik megküldeni. Az előfizetési pénzek karácsonig beküldendők szerző lakhelyére, Szolnok-Abonnyba, hogy a könyvek rögtön utnak indíttatván, még ujévig ajándokul is használathassanak.

Könyvhirdetés.

Megjelent: „**A Zsoltárok könyve** a Vulgata szerint, figyelemmel az eredeti szövegre. Káldi György fordítása nyomán, Allioi J. F. jegyzeteivel átdolgozva. Az apostoli szék jóváhagyásával. Egerben, 1860.“ 8-dr. 356 l. — Nem emelhetők ki méltóbban e munka becsét s jellességét, sem hathatóságban nem ajánlhatók azt olvasóink s főleg a magyar clerus figyelmébe, mint megnevezve mely tisztelettel annak nagyfelelt kiadóját, Bartakovics Béla egri érsek ő excellentiáját. Az érdemkoszoruzott egyháznagy addig is, míg az egész szentírás kiadását megindíthatná, a kath. magyar egyházzal megismertetni kívánta azon modort és eljárást, melylyel az új átdolgozás teljesítettik. Mutatványul nyújtja tehát ő excellentiája a nagy közönségnek a **Zsoltárok** könyvét, mint a melyek a köz- és magánajtatosságnál leginkább használhatók; és pedig hogy a zsolozsma-imádkozást az egyháziaknak annál könnyebbé, kellemesebbé tegye, a zsolozsmát a Vulgata szövegével együtt kegyeskedett közreboesátani. E zsolozsmák kiadását ő excellentiája nagymélt. Lonovics József egykori esanádi püspök és kinevezett egri érsek urnak ajánlá, egybe tekinteteken kívül azon különös részvéteért, melynél fogva e fordítás nehézségeinek legyőzésében Lonovics ő excellentiája jelentékeny tényező vala. A szentírás új magyar kiadására vonatkozólag érdekesnek tartjuk egri érsek ő excellentiájának ajánló irata nyomán a következőket fölemlíteni.

A szentírás új magyar kiadását már az 1822-dik évi pozsonyi nemzeti zsinat szükségesnek találta, és csupán arról tanácskozott: vajjon egészen új fordítás készíttessék-e, vagy csak Káldi György régi fordítása, melyet a magyar egyház már két századon túl használ, vétetvén alapul, adassék ki újra átdolgozva, s a magyar irodalom újabb fejlettségéhez idomítva? A nemzeti zsinat az utóbbi javaslatot fogadta el. De miután e zsinati határozat kellő fogantatásba mindedig nem vétetett, mint hogy sem az áldott emlékü B. Szepesy Ignác pécsi püspök által eszközölt fordítás, sem ennek Szabó József esztergomi áldozópap által Kopácsy József hg-prímás engedelmével történt átdolgozása több tekintetből az e részben érzett szükségét nem pótolta: eunélfogva egri érsek ő excellentiája Káldi fordításának új átdolgozását rendelte el, és pedig azon jegyzetek kíséretében, melyekkel Allioi J. F. német fordítása az apostoli szék jóváhagyásával külföldön megjelenván, a hívek között sokszoros kiadásban, sőt már francia fordításban is elterjedt. E munkával ő nagyméltósága Tárnaki János Balassa-gyarmathi káplán, egykori titkárat s most egykei plebánost bizta meg, kinek az egyházi irodalom terén kivívott neve legkevésbé sem hagy kételkednünk, hogy a magyar közönség várákozásának megfelelően. Hogy pedig ezen átdolgozásnak kellő tekintély szerzettessék, s a kath. magyar egyháznak is legyen új fordítása, melyre az idézetekben hivatkozhatassék: ő excellentiája IX. Pius pápa ő szentségének jóváhagyását is kinyerte, ki a vállalat átvizsgálására a magyar püspöki kar nagymélt. s ft. tagjaiból négy bírálót nevezett ki,

ngymint: Csajághy Sándor néhai esanádi püspököt, mlgs Szenczy Ferencz szombathelyi püspököt, nmélt. Lonovics Józsefet, és nmélt. Fábry Ignác kassai püspököt, kik az ő-szövetség könyveit már legnagyobb részben átvizsgálták.

A mutatványkép megjelent, igen esinos kiállítású Zsol-tárkönyv kapható Egerben az érseki lyceumi könyvnyomdában, Pesten a Sz. István-Társulat ügynöki hivatalánál vagy Hartleben könyvkereskedésében, s ezek által minden hiteles könyvárus utján. Ára füzve 1 frt au. ért.

Szent-István-Társulati ügy.

Szent-István-Társulati új rendes tagok és előfizetők.

Pesten: Hollovich Boldizsár ügyvéd; Rosty Pál birtokos; Szajbely Frigyes, Kiss Ferencz, Deák Zsigmond, Paulovics Imre, Kánya József ügyvédek; Kajlinger Mihály papnövendék; Mellékly Máttyás pest-vár. hivatalnok; Strázsay Károly pénzügyi segéd; Gedeon Gábor fötörv. tanácsos; Galbavy Márton kereskedő; Ivanovics György gyógyszerész; Vagner József k. r. tanár; Gregorics Gergely sz. f. r. növendék Zágrábban; Naehthgall Jakab k. r. ház-igazg. Veszprémben.

Esztergomi érseki megyében: Nedeczky István, szül. Szakmáry Judit; Csáky József kasznár Sz. Istvánon; Kovács Vincze jegyző Csuzon; Pekarovics Ignác mérnök; Úrge Zsigmond papnövendék; Prenoszil Domokos számtartó; Mihály Alajos k. r. házfőnök Selmecezen; Bründl József, Szöllösy Ödön irokok.

Kalocsai érseki megyében: Szathulyák Endre es. k. mérnök; Wolf Iván gyógyszerész; Bezeregy Miklós birtokos Csében.

Egri érseki megyében: Bonis Barabás, szül. Gaál Aloyzia; Ürményi Antal főorv. Egerben, Kánn János polgár.

Csanádi egyházmegyében: Pállfy Lajos, Stanislovics János ispánok Kis-Jenőn; Tóttösy Lajos es. k. közjegyző.

Erdélyi egyházmegyében: Vas János urad. tisz Brasóban; Deesov Sebestyén kántor K-Fehérvárt; Balogh Elek tanár M-Vásárhelyt.

Kassai egyházmegyében: Füzesséry József birtokos; Saxon János patáki polgár.

Nagyvárad egyházmegyében: Czinecz György malommester Sz-Királyon.

Nyitrai egyházmegyében: özv. gr. Apponyi Gyuláné, szül. Szthary grófnő.

Szathmári egyházmegyében: Nagy Ignác, szül. aszszonyság; Szabó Erzsébet kisasszony.

Váci egyházmegyében: Simoncsics László es. k. főbíró Vácson; Hajovszky János ispán Szolnokon; Ulár Pál k. r. tag Vácson; Richwalszky Dienes urad. mérnök.

Veszprémi egyházmegyében: Pallini Inkey László, Zalabéri Horváth Mór birtokosok Récsén; Talabér Zsigmond birtokos Sárszegen.

Bukarestben: Oluhár Lázár sz. f. r. áldozár Rimnik-Vulesán.

Kegyes adományok.

Pápa ő szentsége részére: Csutor János szili plebános 7 db arany, Bellágh József igali pleb. 5 frt, Somogyi Miklós acsai pleb. 1 db arany, Talabér György tászári pleb. 2 db arany, Lavaty Sándor sz-balási pleb. 5 frt, Varga János kereseligi pl.-helyett. 5 frt, Koltay László mosdósi pleb. 1 frt, Dolla Alajos gellei pleb. 5 frt, Horváth János sz.-balázi kápl. 2 frt, Kereseligi község 1 frt, Novák Adolf szili tiszartó 1 frt, Czerni Rudolf orvos 30 kr, Zbella Ignác mérnök 50 kr, Czeczera Gábor gazdatiszt 30 kr, Szilágyi János mestertanító 1 frt, Ujvári János mestertanító 50 kr. Összesen: 10 db arany, 27 frt 60 kr.

Szerkesztői értesítés.

E. Inak Aknaszlatinán. A névjegyzék még e hó folytán fog közzétettni.

KIADJA A SZENT-ISTVÁN-TÁRSULAT; FELELŐS SZERKESZTŐ: **KÁDAS RUDOLF.**

PENTEN, EMICH GUSZTÁV A M. AKAD. NYOMDÁSA (BARÁTOR TERE, 7. SZÁM).

 Melléklet: Előfizetési fölhívás a „Kath. Néplap“ 1861-ik évi folyamára.